

РЕШЕНИЕ

№ 17470

гр. София, 08.05.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 75 състав, в
публично заседание на 20.04.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Геновева Йончева

при участието на секретаря Наталия Дринова, като разгледа дело номер **1087** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 268, ал. 1 от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс (ДОПК).

Образувано по жалба на "ЕКО ТЕХНОЛОГИИ БЪЛГАРИЯ" ЕООД, ЕИК[ЕИК], седалище и адрес на управление: [населено място],[жк], ул. "Арх. Н. Л., № 5-Д, сграда 5, ап. 13, представлявано от управителя Ц. П. А., чрез адв. М. М., против Решение по жалба срещу действия на публичен изпълнител № 192/22.12.2025 г. на директора на Териториална дирекция (ТД) на Национална агенция за приходите (НАП) - В. Т., с което е потвърдено Разпореждане изх. № С.-125-0425230/10.12.2025 г. на публичен изпълнител при ТД на НАП - В. Т., офис В. по изпълнително дело (ИД) №[ЕИК]/2019 г. и е оставена без разглеждане жалба с вх. № Ж-06-44/19.12.2025г. по описа на ТД на НАП В. Т. срещу Писмо с изх. № С.-178- 0021915/11.12.2025 г. и Писмо с изх. №С.-178-0021931/12.12.2025 г. на публичен изпълнител при ТД на НАП - В. Т., офис В., като е прекратено производството в тази част.

По изложените в жалбата доводи за незаконосъобразност на решението и на потвърденото с него разпореждане се претендира отмяната им, ведно със следващите се от това процесуални последици. Оспорването е основано на тезата за несеквестрируемост на субсидиите за земеделските производители. Според жалбоподателя разпределената от публичния изпълнител сума в размер на 15 648,24 лв., постъпила по сметка за принудително изпълнение на 10.12.2025 г., представлява несеквестрируем доход от целево финансиране по схемите за подпомагане на земеделските производители. Тези средства включват публични ресурси от бюджета на ЕС и националния бюджет, които съгласно закона не подлежат на принудително изпълнение за

погасяване на частни или публични вземания. Жалбоподателят се позовава на уредените в чл. 1 от Закона за подпомагане на земеделските производители (ЗПЗП) форми за подпомагане, които имат характер на публично финансиране съгласно чл. 17а от същия закон. Посочва, че Държавен фонд „Земеделие“, действащ като Разплащателна агенция, извършва разплащанията по Общата селскостопанска политика на ЕС. Според Регламент (ЕС) № 1306/2013 бюджетът на Съюза финансира разходите за развитие на селските райони чрез фондовете ЕФГЗ и ЕЗФСРР. Тъй като тези субсидии се отпускат целево за земеделска дейност, те представляват публично финансиране, което трябва да достигне до бенефициера в пълен размер. Жалбоподателят аргументира тезата си и с нормите на общностното законодателство - чл. 11 от Регламент (ЕС) № 1306/2013, според който единственият овластен да получи тези средства е регистрираният земеделски производител. Това изключва възможността субсидиите да бъдат използвани за принудително погасяване на задължения към държавата или към трети лица. Счита, че цялостната логика на това финансиране е средствата да се използват единствено по предназначение, а всяко отклонение би довело до финансови корекции и санкции както за производителя, така и за държавата. От тази гледна точка жалбоподателят счита, че е налице допълнително основание за несеквестируемост, извън обхвата на чл. 213 ДОПК. Аргументи намира в мотивите към Тълкувателно решение № 2/26.06.2015 г. на ВКС. Акцентира, че по сметката на „ЕКО ТЕХНОЛОГИИ БЪЛГАРИЯ“ ЕООД постъпват единствено средства от ДФ „Земеделие“, което ги прави изцяло защитени от действия по принудително изпълнение. Възражава срещу извода за недопустимост на оспорването на Писмо с изх. №С.-178-0021915/11.12.2025 г. и Писмо изх. № С.-178-0021931/12.12.2025 г., обективиращи отказ на публичния изпълнител да вдигне наложения заповест и да възстанови получените без основание парични средства. Жалбоподателят счита, че писмата съставляват действия по принудително изпълнение по смисъла на чл. 266, ал. 1 ДОПК, тъй като пряко засягат правата на дължината.

В съдебно заседание, оспорващото дружество се представлява от адв. М. М., който поддържа жалбата, както и изложените в същата основания и доводи. Претендира присъждане на направените по делото разноски за държавна такса.

Ответникът – директорът на ТД на НАП – В. Т., в съдебно заседание не се явява. Представени са писмени бележки от процесуалния му представител юриконсулт Д. Б., която счита жалбата за неоснователна. Излага доводи, че оспореното решение и потвърденото с него разпореждане на публичен изпълнител са издадени при доказаност на всички материални предпоставки и при правилно приложение на материалния закон. Навежда, че в случая разпределението е извършено по правилата на чл. 169 ДОПК. Обосновава се становище, че вземането не съставлява несеквестируемо вземане. Отправя искане за отхвърляне на жалбата. Претендира юриконсултско възнаграждение.

Административен съд София- град, III отделение, 75-ти състав, след като обсъди доводите на страните и прецени представените по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Срещу жалбоподателя "ЕКО ТЕХНОЛОГИИ БЪЛГАРИЯ" ЕООД е образувано ИД №[ЕИК]/2019 г. за събиране на изискуеми и неплатени в срок публични задължения.

За обезпечаване на задълженията по изпълнителното дело с Постановление за налагане на обезпечителни мерки с изх. №С.-022-0134507/13.11.2025г., издадено от публичен изпълнител при ТД на НАП В. Т., офис Л., е наложен заповест върху налични и постъпващи суми по банкови сметки, по депозити, вложени вещи в трезори, включително и съдържанието на касетите, както и суми, предоставени за доверително управление, находящи се в ТБ „ДСК“ АД в размер на 21377,34 лв. Постановлението е връчено на 28.11.2025г., не е обжалвано и е влязло в сила.

На 10.12.2025г. по изпълнителното дело е постъпила сума в размер на 15648.24лв., която е разпределена с Разпореждане за разпределение изх. № С.-125-0425230/10.12.2025 г. за погасяване на публични задължения, формирани от декларации обр. 6, декларации по чл. 92 ЗКПО и Акт за установяване на задължения по ЗМДТ.

На 11.12.2025г е издадено Постановление с изх. № 0250006-193- 0001657 за частична отмяна на наложените с Постановление с изх. № С.-022-0134507/13.11.2025 г. обезпечителни мерки, като запорът е останал в сила за сумата от 5 729,10лв.

Разпореждане за разпределение изх. № С.-125-0425230/10.12.2025 г. е обжалвано от дружеството по административен ред пред директора на ТД на НАП – В. Т. Жалбата /с вх. № Ж-06-44/19.12.2025 г./ е насочена срещу действия на публичен изпълнител, обективирани в Разпореждане за разпределение с изх. №С.-125-0425230/10.12.2025 г., Писмо с изх. № С.-178-0021915/11.12.2025 г. и Писмо с изх. № С.-178-0021931/12.12.2025 г. на публичен изпълнител при ТД на НАП В. Т., офис В..

С Решение № № 192/22.12.2025 г. така подадената жалба е преценена като неоснователна в частта на оспореното Разпореждане за разпределение с изх. № С.-125-0425230/10.12.2025 г. и недопустима в частта на обжалваните Писмо изх. № С.-178-0021915/11.12.2025 г. и Писмо изх. № С.-178-0021931/12.12.2025 г.

За да постанови този резултат, от решаващия орган е прието, че с писмата дружеството е уведомено за средствата/доходите, които се считат за несеквестрируеми съгласно чл. 213 ДОПК., поради което тези писма не подлежат на самостоятелно обжалване по реда на чл. 266, ал. 1 ДОПК.

При преценка на законосъобразността на издаденото от публичния изпълнител разпореждане за разпределение решаващият орган е приел за неоснователно оплакването в жалбата, че сумите от Държавен фонд „Земеделие“ са несеквестрируеми. Посочил е, че съгласно чл. 213 ДОПК и общите принципи на гражданското право цялото имущество на длъжника служи за обезпечаване на неговите задължения, освен ако специалният закон не предвижда друго. В този смисъл органът е анализирал регламентацията в чл. 104, ал. 1 от Закона за държавния бюджет (ЗДБ) за 2025 г. и е приел, че разпоредбата дава защита единствено по отношение на целево предоставените средства от държавния бюджет за изпълнение на възложени /делегирани/ средства от държавни дейности, каквито земеделските производители не извършват. Доколкото те не са „нефинансови предприятия“, натоварени с държавни функции, те не попадат в обхвата на тази законова защита. В решението е подчертано, че защитата, предвидена в предходни бюджетни закони (например за 2023 г.), не е възпроизведена в ЗДБ за 2025 г., което налага извод, че към момента тези средства са секвестрируеми. Административният орган се е аргументирал, че произходът на средствата /национален или европейски/, не променя техния статут. Финансовата помощ от ЕС, изплащана чрез ДФЗ като Разплащателна агенция, не съставлява ресурс „от държавния бюджет за възложени от държавата дейности и услуги“ и не се обхваща от приложното поле на ежегодния ЗДБ на РБ. По приложението на чл. 11 от Регламент (ЕС) 2021/2116 (заменил Регламент 1306/2013), органът е разяснил, че разпоредбата е диспозитивна и с нея не се забранява насочването на принудително изпълнение върху средствата от субсидии за погасяване на публични задължения. В подкрепа на това е цитирана практика на Съда на Европейския съюз (дела С-427/05 и С-462/15), според която общностното право допуска тези средства да бъдат включени в облагаемия доход или да служат за общо осигуряване. Според органа публичният изпълнител е действал в рамките на своята компетентност, като е разпределил законосъобразно сумите за погасяване на изискуеми публични вземания по реда на чл. 169, ал. 8 от ДОПК.

Решението № 192/22.12.2025 г. е връчено на жалбоподателя на 05.01.2026 г. Жалбата срещу него е

депозирана чрез ТД на НАП – В. Т. на 12.01.2026 г.

При тази фактическа обстановка съдът приема от правна страна следното:

Жалбата е процесуално допустима, като подадена в срока по чл. 268, ал. 1 ДОПК, от надлежна страна, срещу подлежащ на съдебно обжалване индивидуален административен акт.

Разгледана по същество, жалбата е частично основателна.

Оспореното е издадено от компетентен орган, при липса на допуснати съществени нарушения на процесуалните правила и при спазване на законовите изисквания за форма и съдържание на акта.

По отношение на съответствието на акта с материалния закон, съдът приема следното:

Противно на приетото в акта на ответника, нормата на чл. 213 ДОПК не урежда изчерпателно случаите на несеквестрируемост при събирането на публични вземания, а има характер на обща разпоредба, която следва да се тълкува систематично и във връзка с други приложими източници на правото. Макар субсидиите от Държавен фонд „Земеделие“ да не са изрично посочени в този текст, техният специфичен режим се извежда от уредбата им общностното право и специалното национално законодателство, което има за цел да гарантира постигането на целите на Общата селскостопанска политика.

Съгласно чл. 17а и § 1, т. 50 от ДР на Закона за подпомагане на земеделските производители (ЗПЗП), средствата, отпуснати от европейските фондове (ЕФГЗ и ЕЗФРСР), представляват публично целево финансиране, предоставено при строго определени условия и за постигане на конкретни цели. По силата на чл. 11 от Регламент (ЕС) № 1306/2013 (съответно чл. 28 от Регламент (ЕС) 2021/2115), тези плащания следва да се извършват в техния пълен размер персонално към регистрирания земеделски производител (бенефициер). Тази уредба има императивен характер и не допуска държавите членки да въвеждат механизми, които пряко или косвено водят до намаляване или пренасочване на средствата. С оглед на това, тъй като финансирането е строго целево, тези средства не могат да се изплащат на лице, различно от бенефициера, нито да обслужват цели, различни от Общата селскостопанска политика (ОСП). Насочването на принудително изпълнение върху такива средства за погасяване на публични задължения по същество представлява форма на непряко прихващане или задържане от страна на държавата, което води до отклоняване на ресурса от неговото предназначение. Подобно действие е в пряко противоречие, както с разпоредбите на приложимите регламенти, така и с основните принципи на правото на ЕС в областта на държавните помощи, като би довело до заобикаляне на изискването за съвместимост с вътрешния пазар съгласно чл. 107 от ДФЕС, тъй като предоставената помощ на практика би била частично или изцяло иззета от държавата за фискални цели, вместо за подпомагане развитието на земеделското предприятие.

Този извод се потвърждава и от практиката на Съда на Европейския съюз (СЕС), според която държавите членки са длъжни да се въздържат от всякакви мерки, които биха могли да застрашат постигането на целите на Съюза (принцип на лоялното сътрудничество по член 4, параграф 3 от ДЕС). В своята последователна практика СЕС подчертава, че националните процесуални и изпълнителни правила не могат да се прилагат по начин, който прави практически невъзможно или прекомерно трудно упражняване на правата, предоставени от правото на Съюза (принцип на ефективността, вж. Решение по дело C-205/82, D. M.). В контекста на Общата селскостопанска политика, Съдът изрично прима, че държавите не могат да приемат национални мерки, които биха изменили икономическата същност на предоставяната помощ или биха възпрепятствали достигането ѝ до крайните бенефициери (вж. Решение по дело C-132/95, J.). СЕС подчертава, че субсидиите по ОСП не представляват обикновен доход, а инструмент за провеждане на политики на Съюза. Това становище е ясно застъпено в решение по дело C-132/95 – В. J., където се изяснява, че тези плащания имат целеви характер и са насочени към постигане

на специфични икономически и социални цели. Оттук следва, че те не могат да бъдат третирани изцяло като свободно разполагаемо имущество на бенефициера. Този подход е развит по-нататък в решение по дело C-34/08 – A. A. Disarò A.. В него Съдът разглежда допустимостта на прихващане на субсидии с публични задължения. Приема, че държавите членки могат да прилагат механизми на националното право, включително такива, сходни по ефект с принудително изпълнение. Това обаче е допустимо само доколкото не се засяга ефективността на правото на ЕС. По-конкретно, недопустими са национални мерки, които автоматично и безусловно водят до лишаване на бенефициера от предоставената помощ, без да се отчита нейното предназначение. Сходен принцип се съдържа и в решение по дело C-427/12 – Комисия срещу Б., където Съдът приема, че държавите членки не могат чрез свои действия да изменят или ограничават режима на плащанията по начин, който обезсмисля тяхната функция като инструмент на ОСП. Макар делото да не се отнася пряко до принудително изпълнение, изводите му имат пряко значение за въпроса за секвестрируемостта, тъй като поставят граници пред всяка национална намеса в режима на тези средства.

Именно в светлината на принципите, изведени от практиката на СЕС, следва да се разгледа и правният режим на земеделските субсидии, чиято логика налага тези средства да бъдат несеквестрируеми. Те не представляват свободно разполагаем доход на длъжника, а целеви публичен ресурс за осъществяване на конкретна специфична дейност, подчинена на строг контрол и отчетност. Отклоняването им за погасяване на задължения би компрометирало не само индивидуалния интерес на бенефициера, но ефективността на европейското подпомагане. В допълнение следва да се отбележи, че средствата от ДФЗ подлежат на последващ контрол за тяхното целево разходване, като при установяване на неправомерно използване бенефициерът дължи тяхното възстановяване. Това означава, че тези средства не преминават безусловно в имуществения патримониум на получателя, а запазват своя публичноправен и целеви характер и след изплащането им, поради което те не могат да бъдат третирани като автоматично като парични наличности на длъжника, подлежащи на принудително изпълнение. В тази връзка е приложимо и Тълкувателно решение № 2/26.06.2015 г. на ВКС (т. 13), според което несеквестрируеми са вземанията на длъжника по сметка в банка, когато по сметката постъпват само плащания по напълно несеквестрируеми вземания, или вземания по които не се допуска принудително изпълнение. Когато по сметката на длъжника наред с постъпленията от несеквестрируеми вземания и вземания, по които не се допуска принудително изпълнение постъпват и плащания по други секвестрируеми вземания, изпълнението върху наличността по такава сметка е недопустимо над общия размер на другите секвестрируеми постъпления. Тази логика следва да намери приложение и в настоящия случай, като се отчете произходът и предназначението на постъпващите средства.

В конкретния случай, доколкото по сметката на оспорващото дружество постъпват единствено субсидии от ДФЗ, то те изцяло се подчиняват на режима на несеквестрируемост, изведен от съвкупния анализ на правото на Европейския съюз и националната уредба, включително чл. 104, ал. 1 от Закона за държавния бюджет на Република България за 2025 г. Действително, нормата има ограничен предметен обхват и урежда изрично само средствата от държавния бюджет, поради което не е пряко приложима по отношение на плащанията, финансирани изцяло от бюджета на Европейския съюз. Независимо от това, разпоредбата има съществено значение при тълкуването на вътрешното право, доколкото изразява ясен и последователен законодателен подход за защита на целевото публично финансиране от отклоняване чрез способите на принудителното изпълнение. В този смисъл тя следва да бъде взета предвид като аргумент при тълкуването на нормите на ДОПК относно обхвата на несеквестрируемостта. Разпоредбата има

допълващо и потвърждаващо значение, като подкрепя извода, изведен от правото на Европейския съюз и специалната национална уредба, че целевите плащания, каквито са земеделските субсидии, не могат да бъдат използвани за погасяване на задължения на бенефициера.

Същевременно гореизложеното не променя характера на оспорените пред директора на ТД на НАП В. Т. писма, които правилно са преценени от решаващия орган. Именно поради императивния характер на изведените от практиката на СЕС правни принципи, защитата срещу тяхното нарушаване се реализира чрез оспорване на крайните актове на принудително изпълнение, а не чрез обжалване на съпътстващата ги кореспонденция. В този смисъл Писмо с изх. №С.-178-0021915/11.12.2025 г. и Писмо с изх. №С.-178-0021931/12.12.2025 г. не подлежат на самостоятелно обжалване, тъй като имат единствено уведомителен и разяснителен характер и не съставляват самостоятелни действия по изпълнението по смисъла на чл. 266, ал. 1 от ДОПК. Те само поясняват позицията на публичния изпълнител, без да променят правната сфера на длъжника извън това, което вече е обективизирано в разпореждането за разпределение. Ето защо и допустимият процесуален ред за защита е чрез оспорване на самото разпореждане за разпределение, в рамките на което съдът е длъжен да прецени законосъобразността на изпълнението върху тези целеви средства.

В обобщение съдът намира жалбата на „ЕКО ТЕХНОЛОГИИ БЪЛГАРИЯ“ ЕООД за частично основателна. Несеквестрируемостта на получаваните по банкова сметка на дружеството суми от субсидии от ДФЗ обуславя незаконосъобразност на издаденото от публичен изпълнител при ТД на НАП - В. Т., офис В. разпореждане за разпределение на суми, налагаща отмяна на оспореното решение на ТД на НАП В. Т. в частта му по т. 1 от диспозитива.

В останалата част по т. 2 от решението, жалбата е неоснователна.

С оглед изхода на спора – частична основателност на жалбата, респ. частична законосъобразност на обжалвания акт, страните не си дължат разноски.

Мотивиран от горното и на основание чл. 268, ал. 1 и ал. 2 ДОПК Административен съд София-град, III отделение, 75 състав,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Решение по жалба срещу действия на публичен изпълнител № 192 от 22.12.2025 г. на директора на Териториална дирекция на Национална агенция за приходите - В. Т. **в частта**, с което потвърдено Разпореждане изх. № С.-125-0425230 от 10.12.2025 г. на публичен изпълнител при Териториална дирекция на Национална агенция за приходите - В. Т., офис В. по изпълнително дело (ИД) №[ЕИК]/2019 г., като ВРЪЩА делото като преписка на Териториална дирекция на Национална агенция за приходите - В. Т., офис В. за процедиране съгласно мотивите на решението.

ОТХВЪРЛЯ жалбата на „ЕКО ТЕХНОЛОГИИ БЪЛГАРИЯ“ ЕООД срещу Решение по жалба срещу действия на публичен изпълнител № 192/22.12.2025 г. на директора на Териториална дирекция на Национална агенция за приходите - В. Т., **в останалата част**.

На основание чл. 268, ал. 2 от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс, решението не подлежи на обжалване.

Препис от решението да се изпрати на страните по реда на чл. 137 от Административнопроцесуалния кодекс, във вр. с § 2 от Допълнителните разпоредби на Данъчно-осигурителния процесуален кодекс.

Съдия: